

Ἄρπαγή στο φῶς

ΚΑΠΟΙΑ ΝΥΧΤΑ λοιπόν, πού ἔλεγε τό «Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ» μέ τόν νοῦ μᾶλλον παρά μέ τά κεῖλη, ἦρθε ξαφνικά ἀπό τόν οὐρανό πλούσια θεία ἔλλαμψη καί γέμισε ὅλος ὁ τόπος. Μόλις ἔγινε αὐτό, ὁ νέος δέν καταλάβαινε πιά ἂν βρισκόταν μέσα σέ σπίτι καί κάτω ἀπό στέγη. Φῶς μόνο ἔβλεπε παντοῦ καί δέν αἰσθανόταν κᾶν ἂν πατοῦσε στήν γῆ, ἀλλ' οὔτε φοβόταν μήπως πέσει. Δέν σκεπτόταν καθόλου τόν κόσμο οὔτε τοῦ ἄγγιζε τόν λογισμό τίποτε ἀπ' ὅσα πειράζουν τούς ἀνθρώπους, πού φοροῦν σάρκα. Ἦταν ὅλος μέσα σ' ἓνα αἶγλο φῶς καί νόμιζε πῶς ἔγινε καί ὁ ἴδιος φῶς. Λησιμόνησε

ὄλον τὸν κόσμον, ἐνῶ πλημμύρισε ἀπὸ δάκρυα ἀνέκφραστης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἐπειτα ὁ νοῦς του ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ καὶ εἶδε ἄλλο φῶς λαμπρότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ φῶς βλέπει μ' ἐκπληξή νά στέκεται ὁ ἅγιος καὶ ἰσάγγελος Γέροντάς του. Τὰ οἰκονόμησε ἔτσι ὁ Θεός, γιὰ νά τοῦ φανερώσει σέ ποιό ὕψος ἀρετῆς εἶχε φθάσει ὁ ἅγιος Γέροντάς του.

Ὅταν πέρασε ἡ θεωρία καὶ ἦρθε πάλι στὸν ἑαυτὸ του, τὸν συνεῖχε χαρὰ καὶ ἐκπληξή· δάκρυα γεμάτα γλυκύτητα ἀνέβλυζαν ἀπὸ τὴν καρδιά του. Τέλος ξάπλωσε στὸ κρεβάτι του, ἐνῶ ἐκείνη τὴν ὥρα λάλησε ὁ πετεινὸς φανερώνοντας ὅτι εἶναι μεσάνυχτα. Μετὰ ἀπὸ λίγο οἱ ἐκκλησίες σήμαναν

τὸν Ὄρθρο, κι αὐτὸς σηκώθηκε νά ψάλλει κατὰ τὴν συνήθειά του, χωρὶς νά ἔχει οὔτε κἄν ἔννοια γιὰ ὕπνο ἐκείνη τὴν νύχτα.

Αὐτὰ ἔγιναν μὲ τὴν θέληση καὶ τὴν ἀπόλυτη κρίση τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ὁ νέος νά κάνει τίποτε περισσότερο, παρά μόνο τηροῦσε τίς ἐντολές πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Γέροντάς του, ἀπορρίπτοντας κάθε ἄλλη ἐμπαθῆ καὶ φιλήδονη ἔννοια καὶ φροντίζοντας μόνο γιὰ ὅσα τοῦ ἔλεγε ἡ συνείδηση, ὥστε ἦταν σάν νεκρὸς γιὰ τὰ αἰσθητὰ πράγματα τοῦ βίου κι οὔτε κἄν τὴν τροφή καὶ τὸ νερό ἐπιζητοῦσε συχνά καὶ ἐνῆδονα.

(Ἀπὸ τὸν Κατηχητικὸ Λόγο ΚΒ')

Τὸ ἄκτιστο φῶς μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τὸν ρύπο τῶν παθῶν

ΜΗΝ ΠΛΑΝΑΣΘΕ· ὁ Θεὸς εἶναι πῦρ, καὶ πῦρ ἦλθε καὶ ἔβαλε πάνω στὴν γῆ. Αὐτὸ τὸ πῦρ ψάχνει ἀναζητῶντας ὕλη (δηλαδή πρόθεση καὶ προαίρεση ἀγαθῆ), γιὰ νὰ τὴν ἀνάψει. Ὅπου ἀνάψει, ὑψώνεται καὶ γίνεται φλόγα μεγάλη, πού φθάνει μέχρι τὸν οὐρανὸ καὶ δὲν ἀφίνει αὐτὸν πού φλογίσθηκε ν' ἀδρανήσει καθόλου ἢ νὰ ἠρεμήσει. Δὲν κατακαίει ὅμως «ἀγνώστως» τὴν ἐμπροσθεῖσα ψυχὴ (δηλαδή χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ αἰσθάνεται, ἀσυναίσθητα), καθὼς νομίζουν κάποιοι νεκροὶ πνευματικά. Γιατί δὲν εἶναι ἀναίσθητη ὕλη, ἀλλὰ μέ

αἰσθησι καὶ γνώσει. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὸ πῦρ μᾶς καθαρίζει τελείως ἀπὸ τὸν ρύπο τῶν παθῶν, γίνεται τροφή καὶ ποτό, χαρὰ καὶ φωτισμὸς ἐντὸς μας ἀδιαλείπτως· καὶ μέ τὴν ἔνωση μαζί του, μᾶς κάνει κι ἐμᾶς τοὺς ἴδιους φῶς.

Πράγματι, καθὼς ἓνας ἀναμμένος κλίβανος στὴν ἀρχὴ γίνεται κατὰμαυρος λόγῳ τοῦ καπνοῦ πού ἐκπέμπει ἢ φωτιά, ὅταν ὅμως πυρακτωθεῖ πολὺ, γίνεται ὅλος διαυγής κι ὅμοιος μέ τὸ πῦρ, καὶ στοῦ ἐξῆς δὲν κολλάει πάνω του καμμιά μαυρίλα ἀπὸ τὸν καπνὸ, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ μιὰ ψυχὴ πού ἄρχει νὰ φλέγεται ἀπὸ τὸν θεῖο πόθο, πρῶτα διακρίνει μέ τὸ πῦρ τοῦ Πνεύματος τὸν ζόφο τῶν παθῶν, πού ἀναδίνεται μέσα της σάν καπνός, καὶ βλέποντας τὴν

μαυρίλα πού προέρχεται ἀπ' αὐτόν,
θρηνεῖ. Ὅταν ὅμως τά πάθη ἀποτε-
φρωθοῦν κι ἐξαφανιστοῦν, κι ἀπομεί-
νει μόνη ἡ οὐσία τῆς ψυχῆς χωρίς
πάθος, τότε ἐνώνεται μ' αὐτήν οὐσιω-
δῶς κι ἀνάβει ἀμέσως· ἀλλά καί τό
σῶμα μέ τήν μέθεξιν στό θεῖο καί
ἄρρητο φῶς γίνεται κι αὐτό πῦρ.

(Ἀπό τόν Ἠθικό Λόγο Ζ')

ΣΤΗΝ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ

ΒΛΕΠΑ λοιπόν έσένα τόν Θεό μου μή ξέροντας όμως και μή έχοντας πιστέψει από πριν ότι ο Θεός μπορεί νά γίνει όρατός σέ κάποιον, δέν κατανοούσα πώς αυτό πού μου φανεωνόταν άλλοτε έτσι κι άλλοτε αλλιώς, ήταν Θεός ή Θεού δόξα. 'Αλλά τό άσυνήθιστο του θαύματος μου προξενούσε κατάπληξη, ενώ συγχρόνως μου γέμιζε μέ χαρά τήν ψυχή και τήν καρδιά, ώστε νά νομίζω πώς άκόμη και τό σωμα μου αυτό συμμετείχε σ' εκείνη τήν άφρατη χάρη. Δέν ήξερα όμως άκόμη ποιός είσαι σύ πού σ' έβλεπα μέσα

σε τόσο λαμπρότητα. Τέως έβλεπα συχνότερα φως, άλλοτε μέν έντός μου, όποτε ή ψυχή μου απολάμβανε γαλήνη και ειρήνη, άλλοτε πάλι φαινόταν κάπου έξω μακριά, ή και κρυβόταν τελείως κι όταν κρυβόταν μου προξενούσε άφόρητη θλίψη, γιατί νόμιζα πώς δέν πρόκειται πιά νά ξαναφανεϊ. 'Αλλά καθώς θρηνούσα πάλι κι έκλαιγα, ενώ συγχρόνως προσπαθούσα νά ζώ μέ κάθε ξενιτεία και ύπακοή και ταπείνωση, μου φανεωνόταν σάν ήλιος, σκίζοντας τό πάχος του νέφους.

(Από την Εύχαριστία Α')

Τὸ φῶς ἀνεβάζει στούς οὐρανούς

ΤΟ ΘΕΙΟ ΦΩΣ εὐφραίνει φαινόμενο
καί πληγώνει κρυπτόμενο. Ἄλλο-
τε κατεβαίνει σέ μένα κι ἄλλοτε μέ ἀνε-
βάζει στούς οὐρανούς. Εἶναι μαργαρι-
τάρι. Μέ φῶς μέ ντύνει καί σάν ἄστρο
μοῦ φαίνεται, καί νά κωρέσει δέν
μπορεῖ ποιθενά. Ἀστράφτει σάν ἥλιος
κι ὅλη ἡ κτίση κατανοῶ πῶς συγκρα-
τεῖται μέσα σ' αὐτό. Περικλείομαι ἀπό
στέγη καί τοίχους, κι ὅμως μοῦ δια-
νοίγει τούς οὐρανούς.

(Ἀπό τόν Κατηχητικό Λόγο ΙΕΤ')

**ΚΑΤΑ ΤΗΝ ἘΣΧΑΤΗ ΗΜΕΡΑ
Ὁ ΘΕΟΣ ΘΑ ΦΑΝΕΡΩΘΕΙ
Μ' ὍΛΗ ΤΗΝ ΔΟΞΑ
ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΤΟΥ**

Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ καὶ Θεός τῶν ἀπάντων
θά λάμψει τότε, δηλαδή κατά τὴν
ἔσχατη ἡμέρα, μ' ὅλη τὴν δόξα τῆς Θεό-
τητός του. Καὶ ὁ μὲν αἰσθητός ἥλιος θά
καλυφθεῖ ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ Δε-
σπότη καὶ θά γίνῃ ἀόρατος. (...) Καὶ ὁ
Θεός πού κατοικεῖ στό ἀπόσιτο φῶς, θ'
ἀποκαλυφθεῖ τότε σ' ὅλους καθὼς εἶναι,
καὶ θά πλημμυρίσει τὰ πάντα μέ τό φῶς
του θά γίνῃ ἄδυτος κι ἀτελεύτητος, ἡμέρα
αἰώνιας χαρμωσύνης γιά τοὺς ἁγίους του
γιά τοὺς ράθυμους ὄμως καὶ ἁμαρτωλοὺς,
τελείως ἀπόσιτος κι ἀθέατος.

Ἄφου δέν φρόντισαν μέ ζῆλο νά
δοῦν ἀπό τὴν παρούσα ζωὴ τό φῶς τῆς
δόξης του διὰ μέσου τῆς καθάρσεως καί
νά τόν εἰσαγάγουν ὅλον ἐντός τους,
εὐλόγως θά εἶναι ἀπόσιτος γι' αὐτοὺς
καὶ στόν μέλλοντα αἰώνα.

(Ἀπό τόν Ἡθικό Λόγο Γ')

ΘΕΙΕΣ ΕΛΛΑΜΨΕΙΣ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ πού στεκόταν σέ καθαρά προσευχή προσομιλῶντας μέ τόν Θεό, βλέπει ξαφνικά νά λάμπει ψηλά ἓνα θεῖο φῶς. Ἦταν νύχτα κι ὁμως ἄρχισε νά φέγγει σάν τήν πρωινή αὐγή. "ὦ, τί φοβερά ὀράματα ἔβλεπε! Τό κελλί καί τά πάντα ἔξαφανίστηκαν. Φῶς παντοῦ. "Ὁλος ἐκστατικός παρακολουθοῦσε μ' ὄλο του τόν νοῦ ἐκεῖνο τό φῶς κι ἔνωθε ὁλόκληρο τόν ἑαυτό του νά εἶναι ἔξω ἀπό τά γήινα καί μέσα στό κέντρο τοῦ φωτός, πού ἔλαμπε ὁλοένα καί περισσότερο, ὅπως ὁ ἥλιος τό μεσημέρι. Τό ἔβλεπε ν' ἀγγίζει τό σῶμα του καί λίγο-λίγο νά ἐνώνεται μέ τά μέλη του. Εἰσχώρησε ἀκόμη καί μέσα

στήν καρδιά του καί σ' ὄλα του τά ἔγκατα καί τόν μετέβαλε σέ πῦρ καί φῶς ἀνείδεο, ἀσχημάτιστο καί ἄυλο. Τοῦτο τό παράδοξο τόν ἀπέσπασε ἀπό τήν πρότερη θεωρία καί τόν ἔκανε ν' ἀφοσιωθεῖ μόνο σ' αὐτό τό ἔξαισιο πού συνέβαινε στόν ἑαυτό του. Ἀκούγεται τότε φωνή ἀπό τό φῶς πού τοῦ λέει:

- Ἐτοι ἔχει ἀποφασισθεῖ νά μεταμορφωθοῦν οἱ ζῶντες καί παραλειπόμενοι ἄγιοι, ὅταν θά ἤχησει ἡ ἔσχατη σάλπιγγα καί μόνο αὐτοί πού θά γίνουν ἔτοι, θ' ἀρπαγοῦν, γιά νά συναντήσουν τόν Κύριο, καθῶς λέει ὁ Παῦλος.

Ἐπί πολλές ὥρες διατελοῦσε σ' αὐτήν τήν κατάστασι ὁ μακάριος καί, συλλογιζόμενος τήν δόξα πού τόν περιέβαλλε, καθῶς καί τήν μακαριότητα

πού μέλλουν ν' ἀπολαμβάνουν αἰωνίως οἱ ἅγιοι, ἔμενε ἐκοιτακός. Δέν αἰσθανόταν καθόλου βάρος ἢ παχύτητα. Τό φῶς ὅμως, πού μιλοῦσε μέσα του, ἔλεγε πάλι:

- Τέτοιοι θά εἶναι μετά τήν ἀνάστασι στόν μέλλοντα αἰῶνα ὅλοι οἱ ἅγιοι περιβεβλημένοι ὁσωμάτως σώματα πνευματικά· ἢ ἐλαφρότερα, λεπτότερα καί ὑψητετέρα, ἢ παχύτερα, βαρύτερα καί χαμαιπετέστερα· καί ἀνάλογη θά εἶναι τότε ἡ στάσις καί ἡ τάξις καί ἡ οἰκείωσις τοῦ καθενός πρός τόν Θεό.

Ἄκούγοντάς τα αὐτά ὁ θεοπτικώτατος καί θεόληπτος Συμεών καί βλέποντας τό ἀνεκλάλητο θεῖο φῶς, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τόν Θεό, πού δόξασε τό γένος μας καί τό ἀνέδειξε κοινωνό τῆς

Θεότητος καί τῆς Βασιλείας Του, ἐπανῆλθε τελείως στόν ἑαυτό του καί βρέθηκε μέσα στό κελλί του, ὅπως πρὶν, ἀπλός ἄνθρωπος.

(«Ὁ Ἅγιος τοῦ Φωτός καί τοῦ Θεοῦ Ἐρωτός»
ἔκδοσις Ἱ. Μ. δάφου Συμεών Ν. Θεολόγου)

